Zpráva o zločinech polistopadového režimu

- CZ24 News | 30. dubna 2020

1. Ústavní (ne) pořádek v zemi

Rozdíl mezi Československou Ústavou první republiky a Ústavou polistopadové státu je ten, že před vůli lidu byla nyní dána ,,lidská práva“ a zájmy jedince. Ústava Československé republiky z 29. února 1920 má v bodě 1 odst. 1, že ,,lid je jediný zdroj veškeré státní moci v republice Československé“, zatímco Ústava ČR ze 16. prosince 1992 má obdobnou formulaci až v článku 2, kdežto v prvním článku se uvádí

(1) Česká republika je svrchovaný, jednotný a demokratický právní stát založený na úctě k právům a svobodám člověka a občana.

(2) Česká republika dodržuje závazky, které pro ni vyplývají z mezinárodního práva.

Toto vypovídá o záměrech autorů novodobé Ústavy ČR, takový ,, pořádek“ je přímo nepřátelský běžným lidem a je bezpodmínečně podřízen řízení ze zahraničí. Jasný impuls k bezbřehému sobectví a ignoraci zájmům ostatních, což se nejvíce ukázalo během opatření okolo řádění koronaviru v Česku.

Navíc podle 2. odstavce Článku 9. Ústavy je změna ,, podstatných náležitostí demokratického právního státu nepřípustná“. Vzhledem k tomu, že se jedná o vágní definici a de-facto gumový paragraf, jeho výklad má v moci právě Ústavní soud, jak jsme již viděli v březnu 2009, kdy padla Topolánkova vláda. Parlament pak ústavní většinou odhlasoval zkrácení volebního období a prezident republiky stanovil datum konání předčasných všeobecných voleb na říjen téhož roku. Do procesu ale (pro laika i nezasvěcené) nečekaně zasáhl Ústavní soud. Stalo se, že třináct státních úředníků zakázalo všeobecné volby. Volby se konaly o sedm měsíců později, v úplně jiné společenské atmosféře, s jinými stranami – a proto také s nečekaným výsledkem (byla vytvořena politická schizmata Věci veřejné a TOP09).

Není to Parlament, není to lid, nejsou to dokonce ani volby, a nebude to ani referendum, jakkoli se lidé v poslední zoufalé snaze k referendu upínají. Veškeré možné změny smete ze stolu Ústavní soud! V překladu do lidštiny: Lid již nemůže svobodně rozhodovat o charakteru státu, který si ústavou „ustavil“. Existuje totiž nebezpečí, že lid by chtěl o svém státu rozhodovat podle svých autentických – v čase se měnících – zájmů. Tehdy by mohl skrze volené představitele, poslance, podle své svobodné vůle ústavu svého státu upravit nebo dokonce „podstatně změnit“. Proto si justiční mafie pěstovala mediální propagandu a bojůvky okolo Milionu chvilek, aby je vždy povolala jako exekutora, bude-li se kdokoli vzpírat této moci ,,pravdy a lásky“. Cokoli řekne Ústavní soud nebo jiná část soustavy justiční mafie je ,,demokracie, právo, spravedlnost, pravda“ a kdo to nechce uznat, proti tomu spustí mediální hysterii nebo vyženou ovce do ulic. Nároky systémově akceptovaných jedinců a skupin, dokonce kolaborantů požadujících „navrácení“ majetku konfiskovaného nepřátelům po Druhé světové válce na základě dekretu číslo 108/1945 SB., jsou nadřazeny všem ostatním.

,,Z důkazů však nelze dovodit, že by se pan Walderode za druhé světové války provinil proti tehdejší ČSR. Proto neexistuje překážka pro nesplnění restituční podmínky“ – tuto větu hradeckého soudu si dobře zapamatujte. Stála Vás totiž rovné tři miliardy korun, které se budou „vracet“ potomkům nacisty a kolaboranta Walderode.

Důvodem proč všichni novodobí režimní politruci tak lpěli na USA bylo, že každý moc dobře tušil

podvod r. 1989, jehož garanty byly právě USA (CIA) a zaniklá KGB. USA tyto osoby a ideové proudy využívaly k rozvracení států, kdy požadovaly pod záminkou ,,lidských práv“ okamžité a úplné zabezpečení práv určitých jedinců a ti potom dostávali notičky od daných politiků (Schwarzenberg, Vondra, Dlouhý, Havel a další), jak mají pět ódy na Ameriku. Bez USA schopných zasáhnout jakýkoli stát sankcemi a dalšími nástroji, by jejich moc ztratila zastřešení (Brusel se v tomto ukazuje jako mimořádně neschopný) protože ti moudřejší musí vědět, že požadavek garance okamžitě všech možných práv pro jedince nelze dlouhodobě garantovat, pokud nejsou současně (resp. Jako první) zabezpečena základní práva většiny a dlouhodobé strategické cíle, zajišťující státu a společnosti stabilitu. Vynucování ihned plnění práv jednotlivců vede pouze k tomu, že se společnost rozdělí a budou v ní převládat (alespoň na veřejně viditelných pozicích) nelidské typy psychiky (zpravidla egoisté a bio-roboti, vedené nevědomími vzory přejatými z takové kultury), což bylo přesně to co USA a obecně Západ potřebovaly. Proto americké volby a frky britské královny sledovala česká média více, než domácí události (krása nechtěného).

Součástí tažení novodobých ,,elit“ proti zájmům většiny bylo záměrné rozvracení národního hospodářství. Již klíčový zákon o investičních společnostech a investičních fondech z roku 1992, byl i podle Tomáše Ježka (jeden z protagonistů kuponovky), úmyslně pokažen tak, aby díky němu vedení fondů ovládlo majetek kuponových akcionářů a začalo s ním nakládat jako s vlastním… Výsledek byly Harvardské fondy, H-systém a mnoho dalších. Zatímco stovky miliard mizely skrze off-shore společnosti tunelářů a stát sanoval desítkami miliard z veřejných peněz rozkradené banky, tak bylo učiněno vše, aby běžnému občanovi nebyl prominut ani haléř. České vlády, během vlády Klausovy ODS a poté v rámci opoziční smlouvy, se navíc, zcela bez mandátu, rozhodly přistoupit na vyděračské smlouvy, jimiž se de-facto zavázaly zlikvidovat český průmysl. Viz. Akt o přistoupení České republiky, Estonské republiky, Kyperské republiky, Lotyšské republiky, Litevské republiky, Maďarské republiky, Republiky Malta, Polské republiky, Republiky Slovinsko, Slovenské republiky a o úpravách smluv, na nichž je založena EU. Příkladem budiž Protokol k Aktu č. 2 o restrukturalizaci českého ocelářského průmyslu:

Čisté snížení výrobní kapacity, kterého má ČR dosáhnout pro hotové výrobky v období 1997 – 2006 činí 590 000 tun. ,,Snížení výrobní kapacity bude měřeno pouze na základě trvalého uzavření výrobních zařízení jejich fyzickým zničením tak, aby tyto kapacity již nemohly být zprovozněny“ přímo se uvádí v dokumentu. Těmito a dalšími ,,přístupovými“ smlouvami udělali z ČR zemi nesoběstačnou, dokonce i potravinově a zemědělsky (viz horlivá likvidace cukrovarů a družstev). Tento strategický hazard musíme navíc posuzovat z hlediska klimatického vývoje na evropském kontinentě, kdy sucho a zmenšené vodní srážky vedou ke zmenšené produkci základních potravin a plodin, které jsou celosvětově zdražovány a z hlediska bezpečnostních rizik, spojených se současnou fází globalizace (celosvětové šíření infekčních nemocí, hospodářské kolapsy). Ve velmi brzké budoucnosti dojde k dramatickému snížení životní úrovně. V ČR se však stále využívají pole více pro pěstování zemědělských plodin pro energetické využití (viz Babišova řepka)dotované 20 miliardami korun ročně anebo místo úrodné půdy zaujmou fotovoltaické elektrárny, zatímco se k nám musejí dovážet základní potraviny.

2. Zmrzačené hospodářství

Naše národní hospodářství bylo i v závěru osmdesátých let koncipováno tak, aby zabezpečovalo dlouhodobé zájmy a potřeby státu a jeho občanů, zdaleka nešlo o nějaké živelné (pouze „tržní“?) počínání ze dne na den. Tato země zhruba s patnácti miliony obyvatel měla ekonomiku vcelku racionálně diverzifikovanou a její struktura byla perspektivní. Páteř hospodářství tvořila hmotná produkce, především průmyslová výroba, a v jeho rámci pak vyspělé strojírenství. Analýzy prokazovaly, že jde o strukturu zhruba obdobnou sousední vyspělé Spolkové republiky Německo. Demografická situace populace se vyvíjela vcelku příznivě, relace podílu mladých a starých lidí byla v podstatě vyvážená. Za čtyřicet let vzrostl počet obyvatel Československa o 3 300 000 obyvatel (z

toho v ČR o 1 471 000), bylo vytvořeno 2 330 000 nových pracovních míst, tvorba zdrojů (národního důchodu) se zvýšila 7,2krát, osobní spotřeba obyvatelstva (bez neplacených služeb zdravotnictví, školství, kultury apod.) vzrostla 4,9krát. Průměrný věk mužů se zvýšil ze 61,5 roku na 68 let, žen z 66,1 na 75,3 let (v ČR). V roce 2007 dosáhl u mužů v průměru 73,7 a u žen 79,9 roku. V tomto směru jde nesporně o trendy založené předchozím dlouhodobým a po desetiletí trvajícím vývojem materiálních i společenských podmínek. Předpokládám, že nelze být tak naivní a přičítat tyto pozitivní změny po roce 1989 jen výměnám politiků, ale životním podmínkám naší populace založeným (převážně) už dlouho předtím. To všechno se vybudovalo výhradně z vnitřních zdrojů, z domácí (vlastní) práce a zisků, bez pomoci jakéhokoliv zahraničního kapitálu. Všechen majetek, veškeré národní jmění bylo výhradně v domácím vlastnictví (státním, komunálním, družstevním či osobním). Navíc v tomto období ČSSR v plném rozsahu finančně vypořádala všechny náhrady za majetek znárodněný v poválečných letech zahraničním vlastníkům, takže v tomto směru nebyly už žádné mezistátní dluhy a spory.

Nepřipravená, záměrně urychlená privatizace, spojená se strukturálními záměry sledovanými zahraničním kapitálem, vyvolala rychlé snížení zisku a rentability národního hospodářství. V roce 1989 činila celková výše zisku v ČR asi 126 miliard Kč (československé banky v rámci toho tehdy vydělaly 23 miliard Kč). Při přepočtu poklesu hodnoty koruny, tedy indexem inflace cen, by dnes jeho srovnatelná výše při „jen stejné“ úrovni hospodaření a efektivnosti měla dosahovat nejméně 600 miliard Kč ročně. Místo toho však už od roku 1994 byla naše ekonomika celkově ztrátová (a to bez započtení ztrát z odpisů rizikových úvěrů našich bank) v řádu desítek miliard ročně a tato situace se až do roku 2000 stále nelepšila.

I podle oficiálních údajů byla zlikvidována více než polovina podniků, o tom jak a v jaké míře funguje zbytek, lze pochybovat. Ruská ruleta je proti tomuto sázka na jistotu.

Zlikvidovány byly všechny klíčové podniky: LIAZ (Liberecké automobilové závody), Škoda Plzeň (turbíny, lokomotivy), Walter (letecké motory, kdysi auta), Českomoravská Kolben Daněk, Poldi Kladno, Karosa, Unex, Sigma… Celý proces transformace byl uměle vytvořený moloch pro předem připravené zájmové okruhy osob. Výsledkem takto uměle stvořených vlastnických práv nemůže být řádná péče o rozvoj podniků, ale „assets striping“, vykrádání aktiv podniků, jak se tomuto jevu běžně říká v ekonomické literatuře a čemu se u nás začalo říkat „tunelování“. Celá polistopadová vládnoucí garnitura je velké zločinné spolčení, které zcela prokazatelně (jak uvedu na konci na příkladu kauzy OKD) brání vyšetřování všech významných zločinů. Dokonce i tehdy, podaří li se najít (těm, kdo za to nejsou placení, nemají žádné oficiální pravomoci, ani přístup k utajovaným informacím) naprosto nevyvratitelné důkazy, tak stále jede goebbelsovská propaganda. Pakáž, které ani neumí být trapně. Faktem zůstává, že tato pakáž připravila celý národ o ekonomickou základnu a dříve či později za to zaplatí

S cílem rozvrátit hospodářství a uvést nás v závislost na Německé spolkové republice byla uzavřena v roce 1997 smlouva o vzájemných vztazích mezi ČR a NSR, která je vykládána některými kolaboranty jako vzdání se nároku na reparace za 2. Světovou válku ve výši 347 512 374 000 poválečných korun, v dnešním přepočtu asi 10 bilionů korun.

3. Globalizace nemocí a zrušení norem

Za současného stavu zdravotnictví a chemicko – potravinářského průmyslu téměř všichni buď předčasně zemřeme anebo strávíme druhou polovinu života umíráním na tzv. „civilizační nemoci“. 50% populace již dnes umírá na cévní onemocnění, 30% na rakovinu a 10% na onemocnění trávicí soustavy. Zdravotnictví již nejsou nemocnice, ale výrobci technologie a léků. Doktoři jsou plně závislí

na rychle se měnících technologiích a na školení od obchodních zástupců společností, které je produkují. Vzhledem ke komerčnímu charakteru farmaceutického průmyslu a příslušenství (zdravotní pojišťovny) jsou v představenstvu těchto společností dosazení lidé, kteří mají zastupovat zájmy odborářů, zaměstnanců a investičních fondů. Pokud by si nějaký lékař usmyslil, že od teď bude pacienty nikoli jen léčit, ale snažit se je vyléčit, musí mít na paměti, že bude propuštěn z nemocnice nebo zdiskreditován. Úbytek pacientů = nevykazování dostatečného počtu bodů na pojišťovnu. Evropská unie vydala nařízení, že se nesmí nikde uvádět léčivé schopnosti bylin, pokud taková bylina neprojde klinickými zkouškami. Kdo by toto zkoušky však dělal, když neexistuje možnost, aby se mu taková investice vrátila? Přitom takřka všechny ,,chemické“ léky vznikaly na základě extraktu léčivé látky, kterou rostliny původně obsahovaly(!). Celý problém má však hlubší kořeny v ,,chemické revoluci“ a zejména i v potravinářském průmyslu.

Jako oficiální důvod pro zrušení našich přísných potravinářských norem bylo uvedeno, že národní normy odporují principům ,,volného trhu“, přesněji společného trhu ES/EU. Před koncem roku 1991 nebylo možné zákazníkům jako salám prodávat výrobek v němž nebylo maso. Československé státní normy (ČSN) předepisovaly co a v jakém množství se do uzenin dávat může a co naopak obsahovat nesmí. Každý salám měl v rámci řady ČSN 5772 vlastní jakostní normu. Stejně tak bylo v normách ČSN předepsáno co a v jakém množství má být obsaženo v pečivu a ostatních potravinách. Normy obsahovaly z bezpečnostních důvodů i výčet látek, které v jídle být nesmí. Po podpisu Asociační dohody mezi ČSFR a Evropským společenstvím v roce 1991 byly normy ČSN na uzeniny zrušeny. U ostatních norem ČSN pro potraviny byla zrušena jejich závaznost. Podle Bruselu představovaly ,,narušení volného trhu“ (tradiční klišé, na které reagují pseudointelektuálové vychovaní současným školstvím řevem o ,, ohrožení demokracie, svobody, práva“, takže je lepší jíst odpadky v zájmu těchto ,, hodnot“).

Od té doby je možné k nám dovážet a našim občanům v supermarketech prodávat jako „potraviny“ i věci, které by měly být označeny spíše jako „biologický odpad“. Nechvalně známé „bezmasé špekáčky“ vyráběné v koncernu Agrofert, které po nedávném skandálu vyřadil z nabídky řetězec supermarketů Globus, jsou jen vrcholkem ledovce. Sdružení na ochranu spotřebitele společně s časopisem dTest v minulosti odhalilo řadu podvodných praktik obchodních řetězců a firem, které se označují za potravinářské. K nejznámějším patří odhalení „recyklace chleba“. Na základě dohody obchodních řetězců a obřích pekáren, mezi nimiž byly i ty z Agrofertu, byl neprodaný starý tvrdý chleba vracen do pekáren, rozemlet a znovu přidán do těsta. Při laboratorních měřeních bylo zjištěno, že chléb vyrobený recyklací obsahuje plísně a toxiny, které jsou zdraví nebezpečné. Nikdo však nebyl potrestán. Podle státního zastupitelství nedošlo k porušení zákona. Norma ČSN 561001, která takové pro strávníky nebezpečné praktiky zakazovala již tou dobou nebyla závazná. Stejně jako u většiny potravinářských norem byla její závaznost zrušena v roce 2001…

Zrušení norem ČSN, které upravovaly složení uzenin si na československé vládě v roce 1991 vynutilo Evropské společenství, což byl předchůdce dnešní EU. Ostatní normy ČSN pro potraviny byly prohlášeny za nezávazné v letech 1993 až 2001 v rámci přípravy na vstup ČR do EU. Jako oficiální důvod bylo uvedeno, že národní normy odporují principům ,,volného trhu“, přesněji společného trhu ES/EU. Brusel tehdy argumentoval tím, že francouzští a němečtí výrobci, kteří chtějí na náš trh dovážet potraviny přece nemohou být nuceni dodržovat normy platné jen v malém Československu nebo ještě menší České republice. To je podle Evropské komise v rozporu s principy budování společného evropského trhu (!).

Výsledkem však byl příchod bezmasých salámů. Odstranění kontrolovatelných norem umožnilo velkým firmám masivní podvádění zákazníků, které jim přinášelo obrovské zisky. Z velkých firem se staly obří nadnárodní korporace, které postupně vytlačily z trhu řadu menších výrobců. Často družstevních, které byly majetkově provázány se zemědělskou prvovýrobou. Brusel tím vypustil hydru, kterou se již nikdy nepodařilo zkrotit. Evropská komise spustila proces budování soustavy

předpisů pro povinné vybavení potravinářských výrobců. Nové předpisy samozřejmě vyhovovaly jen těm největším korporacím. Nově předepsané vybavení je extrémně nákladné. Takže si jej mohlo dovolit koupit ještě méně firem.

Soustavná likvidace menších výrobců a množství nařízení souvisí s dalším faktorem. Tím nejdůležitějším. S psychologií. Neustálý stres a shon má za následek minimálně stejný nárůst onemocnění jako závadné potraviny a všeobecná chemizace. ,,Moderní" teorie západní vědy a filosofie se odrazily plně i v pojetí medicíny. Zná dokonale stavbu a funkci lidského těla. Proto, že však oddělila ,,tělo a duši" rozumí chorobám, ale nerozumí lidem (z psychosomatického hlediska stojí za každým onemocněním psychický faktor: i buněčná nemoc je na úrovni biologie selhání imunitního systému, který jak známo ústí psychikou). Neustálý spěch, shon, zvýšené požadavky, nesoulad s okolím, stálou přetvářka, dnes nazývají ,,životním shonem", jakoby to snad bylo nezbytně související s životem jako takovým. Všimněte si, že stejné schéma používají loutkovodiči u tzv. ,,civilizačních nemocí". V podvědomí většiny lidí toto budí dojem, že tyto nemoci jsou nezbytným projevem ,,civilizace" (díky čemuž poté nepátrají po skutečných příčinách, neboť původci jsou přeci oni sami, resp. ,,civilizace").

4. Místo všestranného člověka, lidský zdroj

Podle mnoha studií se nejenže zastavil vzestup inteligence u nových generací, ale u posledních generací inteligence výrazně klesá, u každé v průměru o 7 bodů. V procesech, na jejichž základě funguje Vesmír a příroda, jsou takové tendence znakem sebedestrukce a zániku subjektu, který se vydal cestou, která neodpovídá potřebám života. Je zřejmé, že současné vědomostní koncepty jsou nejen nefunkční, ale přímo nelegitimní a v rozporu s logikou rozvoje. Součástí informační války vedené proti nám je totiž i imbecilní koncepce školství. Kdo se jí nepodřídí je hned zkraje označen za ,, nepřítele" (samozřejmě v různých pseudo odborných termínech).

Nyní se trochu podíváme na definici vzdělávání českým zákonodárcem ,,rozvoj osobnosti člověka, který bude vybaven poznávacími a sociálními způsobilostmi , mravními a duchovními hodnotami pro osobní a občanský život, výkon povolání nebo pracovní činnosti…" (§ 2 odst. 2 písm. A) zákona č. 561/2004Sb. O školství).

Vypadá to hezky, že? A nyní tato vznešená slova srovnejme s tzv. ,,Dlouhodobým záměrem vzdělávání a rozvoje vzdělávací soustavy Čr" od téhož českého zákonodárce:

,,Operační program Vzdělávání pro konkurenceschopnost (OP VK) 2007 – 2013. Globálním cílem OP VK je rozvoj vzdělanostní společnosti za účelem posílení konkurenceschopnosti Čr (resp. Těch, kdo ji skutečně vlastní – pozn. autora)" – str. 11

,,Priorita č. 3. Další vzdělání směřuje k posílení adaptibility a flexibility lidských zdrojů (kdepak rozvoj osobnosti a hodnot ,,vy zdroje" – pozn. Autora) pro zvýšení konkurenceschopnosti ekonomiky a udržitelného rozvoje (současné protilidské lichváři a off-shore ovládané koncepce Čr – pozn. Autora) prostřednictvím systému dalšího vzdělávání" – str. 12

,,Celoživotní učení – stěžejní koncept ke zvýšení vzdělanosti národa. … Počáteční vzdělání vytváří pro celoživotní učení nezbytné základy. Kvalitní počáteční vzdělávání uskutečňované ve školách a školských zařízeních by mělo zajistit, že se člověk ‚naučí učit se" a že bude mít k učení pozitivní postoj (což o to autor tohoto článku nikterak není odpůrcem toho, že by se člověk měl učit celý život, nikoliv však k tomu aby byl hodnotnější zdroj a ,,naučil se učit" být celoživotním ekonomickým nástrojem)" – str. 13

Jedna věc je jak přistupovat k výuce, druhou věcí je, co je vůbec vhodné vyučovat, kolik tomu věnovat

prostoru a jak to smysluplně hierarchicky sestavit, aby poskytnuté informace byly použitelné. Současné školství se řídí tzv. Rámcovými vzdělávacími programy. A to je opravdu sousto pouze pro fajnšmekry, sestavené asi někým z nepřátel České republiky. Posuďte sami:

Absolvent RVP pro ZŠ má mimo jiné umět:

– objasnit funkci dvou organismů ve stélce lišejníků;

– zapojit správně polovodičovou diodu;

– využívat Ohmův zákon při řešení praktických problémů;

– orientovat se na stupnici pH a změřit reakci roztoku;

– formulovat a řešit reálnou situaci pomocí rovnic a jejich soustav

– modelovat a řešit situace s využitím dělitelnosti v oboru přirozených čísel

– pokračujeme šestou třídou: . „Proveďte tři typy slovních rozborů: slovotvorný, morfematický a tvarotvorný," (má smysl věnovat skladbě vět a teoretizování kolem jazyka tolik času? Nebylo by lepší tyhle věci vysvětlit jen informativně a dál se věnovat rozvíjení skutečně potřebných jazykových dovedností?)

– žáci ZŠ jako by nedělali nic jiného, než se učili rozeznávat přísudek jmenný se sponou od přísudku jmenného beze spony, rozhodovat, jestli je rozvitý přívlastek připojený k členu řídícímu pevně, nebo volně, označovat vedlejší věty jako předmětné, přívlastkové, příslovečné časové, příslovečné příčinné, přípustkové a podobně. Procvičují to nejen celé měsíce, ale celé roky.

Koncepce klasických základních a středních škol by měla být dávno nahrazena ,,všeobecným středním vzděláním" s důrazem na to, znát zprvu zákonitosti společnosti a systému, ve kterém žijeme. Místo toho stále narůstá počet oborů a předmětů parazitujících na narůstající obecné nevědomosti. Ve školách dochází k onomu „symbolickému" násilí, pro které vzdělávat tzv. ,,obecný lid" znamená cpát do něho abstraktní hodnoty a ,,očišťovat" jej od jeho autentického bytí.

Kvůli této ,,očistě" potom vznikají parazitické obory, protože takto ,, osvobozené" individuum je sice formálně odpovědné samo za sebe, no reálně nevyřídí bez tzv. ,, specialistů" (jímž mu nezbývá než důvěřovat) ani základní úkony spojené s životem v moderní společnosti. ,, Všelidový" nekonkrétní guláš informací je pro tolik diverzifikovanou společnost v praxi k ničemu. Současná společnost není proto otevřená (tedy co se týče komunikace, chápání, bytí, jinak je otevřená lecjaké kravině), v důsledku čehož chybí prostupnost pozic a přichází o přirozené talenty a tvůrčí potenciál i energie společnosti se deformuje.

První skupina	Druhá skupina
Lékaři	Finanční a právní poradci
Technické profese	Různí asistenti a výkonní ředitelé ,,private Equity" firem
Přírodní vědy	Měkké ,, humanitní" obory
Učitelé	PR management
Ekonomové	Lobbisté, obchodní analytici

Dělníci	Pracovně- agenturní činnost
Vedoucí státní činitelé	,, Profesionální“ politici, politologové, apod.

Druhá skupina existuje pouze proto, že současné vědomostní koncepty od základu neposkytují informace, které by primárně měly – tj. zajištění schopnosti orientovat se v moderní společnosti, kde život jedince závisí od mnoha komponent

Po změně systému sociálního spravování se v druhé polovině 20. století, se totiž technologie v základních oblastech, zabezpečujících podporu životní činnosti společnosti, začaly obnovovat rychleji jako lidské generace. Jejich obměna se v druhém desetiletí 21. století pohybovala v rozmezí 3 – 5 roků, což dělá současný systém školství neudržitelným.

Úkoly vzdělávacího systému současné verze jsou takové:

– již dnes dát žákům ty vědomosti a zručnosti,

– které budou vypracované až zítra

– na základě, kterých mají žáci po ukončení svého studia už pozítří pracovat

V současnosti vzhledem ke krizi tohoto modelu nastala schizofrenní situace, kdy se na jedné straně požaduje, aby byl občan flexibilní a během života si doplňoval kvalifikaci a na straně druhé se již od jeho dětství požaduje jeho naprostá biorobotizace, slepá podřízenost, způsobující zastavení osobnostního rozvoje, které je posléze betonováno statusovou a ekonomickou strukturou. Děti podle současné ideologie patří státu (rozuměj režimu, tj. určité koncepci řízení realizované skrze stát a jeho instituce), rodiče je mají pouze propůjčené k živení, ošetřování a oblékání. Ostatní je na škole a institucionálním působení. Její mnohaleté působení na člověka v období rozhodujícím pro hodnotový systém je uzákoněno. Sankce vězením a „odebrání“ dítěte rodiči, pokud daný systém nerespektuje, se vysvětluje jako Dobro, kterým stát chrání dítě před těmi, kdo ho zplodili a přivedli na svět – a ještě mají povinnost tento zločin proti přirozenosti podporovat ze svých daní. Proto jsou podporovány neziskové organizace, které podporují střídavou péči, rozvrat rodin a manipulaci s dětmi. Na udání otravují, společně se sociálkami, život rodičům i přes to, že děti žijí ve zdravém a čistém prostředí.

5. Zničení obranyschopnosti státu

Jednou z podmínek suverenity státu je respektovaná armáda a obyvatelstvo (alespoň jeho mužská část), které pošlo základním výcvikem. Oboje však bylo a je pro polistopadový režim zcela nepřijatelné. Pro zahraničí se hodíme maximálně jako vysmívána kolonie zatížená vnitřními problémy a domácí „elity“ mají přímo panickou hrůzu z dobře vycvičeného obyvatelstva, které je schopno se organizovat a je si vědomo svých zájmů. Představa, že by měli rok nebo dva ,, živit“ (během vojenského výcviku) mladé muže odporuje jejich primitivnímu ,,individualismu“. Když z nich budou třeba feťáci a na společnosti budou v různých formách parazitovat celý život, to nevadí, to je ta ,,pestrost“, kterou prosazují. Skutečně jen představa, že budou někde sdružení mladí, budou kolektivně rozhodovat a postupně poznávat, jak co funguje, předávat si zkušenosti, děsí polistopadové vládnoucí podvodníky natolik, že celou armádu raději zničili a dále likvidují.

Armáda prošla od roku 1989 řadou reforem. V devadesátých letech zároveň probíhala ekonomická transformace, která vedla k restrukturalizaci, privatizaci a konverzi zbrojní výroby. Obranný průmysl trpěl velmi rychlým řízeným rozpadem jak zahraničního, tak i domácího trhu a celkovým radikálním útlumem poptávky po vojenské produkci. V některých segmentech byla tzv. speciální výroba zničena

bez náhrady. Všude tam, kde byl náš zbrojní průmysl konkurence schopný, tak byl pod hlavičkou ,,humanity“ zlikvidován. Rok 1992 přinesl reorganizaci zbývajících šesti válečně rozvinovaných vševojskových divizí. Letecký provoz se soustředil z dosavadních 16 na 12 stálých letišť. Původní početní stav vojáků v činné službě, byl v roce 1989 okolo 210 000 osob. Koncem roku 1992 se snížil počet vojáků na 159 152 osob. V roce 1993 z armádní sestavy mizí záchranné útvary Civilní ochrany a železniční vojsko. V armádě roku 1991 bylo zrušeno celkem devět motostřeleckých a pět tankových pluků.

Počty techniky a mužstva v současné armádě budí úsměv. Třicet modernizovaných tanků T-72 (ve verzi T-72 M4CZ) čtrnáct stíhacích letounů Gripen, dvě stě obrněných transportérů s minimální palebnou silou (vyzbrojené 30 mm kanony) a dvacet tisíc profesionálních vojáků. Tyto počty v podstatě umožňují maximálně udržovat výcvik specialistů daného druhu vojska, o reálné armádě desetimilionového státu nemůže být řeč. Koncem roku 1989 bylo přitom v patnácti milionovém Československu ve zbrani přes 200 000 mužů a milion v záloze. V armádě bylo tehdy zhruba 200 000 vojáků (plánováno 210 000), z toho vojáků z povolání 61 405 (generálů a důstojníků 41 715, praporčíků 16 690) a vojáků základní služby 148 595. Občanských zaměstnanců pracovalo v armádě kolem 80 000. Významnou složkou bylo také železniční vojsko s mírovými počty kolem 7500 vojáků. Mělo dvojí podřízenost; po odborné stránce Ministerstvu dopravy a spojů, jinak Ministerstvu národní obrany. V míru byla ČSLA tvořena velitelstvími obou okruhů s jejich svazky, útvary a zařízeními, 1. armádou s velitelstvím v Příbrami a 4. armádou s velitelstvím v Písku (obě byly podřízeny velitelství Západního vojenského okruhu), 10. leteckou armádou (velitelství Hradec Králové), velitelstvím Protivzdušné obrany státu (Stará Boleslav), štábem Civilní obrany státu (Praha), speciálními svazky a útvary, vojenskými školami, výzkumnými ústavy a dalšími zařízeními. Hlavní bojovou sílu představovalo 16 vševojskových divizí, dvě letecké divize, dvě divize protivzdušné obrany státu, dělostřelecká divize a raketové a protiletadlové svazky a útvary. ČSLA provozovala 16 stálých vojenských letišť. V roce 1988 provozovala celkem 687 letadel (z toho 407 bojových), 101 bojových vrtulníků, 4585 tanků, 540 protitankových raketových kompletů, 77 odpalovacích zařízení pro rakety, 4900 bojových obrněných vozidel a 3445 děl, raketometů a minometů. Všechny divize ČSLA vlastnily vojskové rakety taktického dosahu (do 70 km) typu Luna M a modernější Točka (SS 21). Obě armády frontu dále disponovaly raketovou brigádou o dvou oddílech po čtyřech odpalovacích zařízeních raket R 300 (v označení NATO Scud). Front měl organickou frontovou raketovou brigádu o třech oddílech po čtyřech odpalovacích zařízeních R 300, ale v 80. letech začalo přezbrojování modernějšími raketami Oka (dle NATO SS 23). Ty budily takový respekt u velení NATO, že v závěru 80. let NATO doslova usmlouvalo se SSSR jejich likvidaci, k čemuž dal souhlas i Gorbačov.

Od 90. let bylo záměrně zničeno několik tisíc kusů vojenské techniky – bojová pásová vozidla na podporu pěchoty BVP-1, 2, raketové nosiče a odpalovací zařízení, samohybné houfnice ráže 125 mm, množství tanků T – 72 (z nichž bylo modernizováno pouze několik desítek), stíhací letouny Mig-29 (neplést se zastaralou 21, kterou jako měly nahradit švédské Saab Jas-39 v počtu více než symbolickém) a Mig-23. Velká část této zlikvidované nebo odstavené techniky dosud stále reziví pod širým nebem různě po republice, případně je poté rozprodávána doslova za cenu železa (možná ani to ne). Přitom je všem, kdo jsou v této problematice v obraze, známo, ze konstrukčně bylo ve vývoji (vojenské) techniky dosaženo vrcholu v 70. letech minulého století. Například výkonnostní parametry třetí generace proudových stíhaček ze 70./80. let jako rychlost, obratnost, dostup, schopnost nést větší zátěž výzbroje, nebyly dosud překonány. Moderní vozidla pěchoty mají podobnou rychlost, pancéřování a často i dokonce výzbroj (u BVP/Pandur jsou to 30 mm kanony s rychlostí střelby okolo 600 ran za minutu). Co se za ta desetiletí změnilo nejvíce je avionika, elektronická výbava vozidla nebo letounu, systémy řízení palby a komunikace. U většiny techniky tudíž stačí provést modernizaci, dodatečné vybavení a dosahuje obdobných výsledků jako nově vyrobené stroje.

Realita je dnes taková, že armáda ČR nemá ani dostatek výzbroje a výstroje. Nemá dostatek výzbroje, munice a k tomu má nekvalitní výstroj. Stačí se podívat na obrněné transportéry Pandur. Před několika lety do sebe ťukly a zkroutily se jako plechovky. Po třech letech nebyly opravené, protože korby se musely udělat nové a neměl je kdo vyrobit! Nepamatuji, že by po havárii starých BVP (bojové vozidlo pěchoty), nebo OT-64 se musela měnit celá pancéřová korba! Prakticky jsou zrušeny všechny muniční sklady, protože je nemá kdo hlídat. Nehledě k tomu, že rozkradení mobilizačních zásob ČSLA (Československé lidové armády) a skladů Civilní obrany bylo pro naše vládnoucí elity lukrativní byznys. Poučením pro ČR je, že bychom potřebovali „starou" ČSLA i s její „zastaralou" výzbrojí, abychom se mohli bránit proti skutečné vnější hrozbě. Měli jsme ve výzbroji tisíce obrněných vozidel, tanků a letadel. K tomu každý pluk měl svůj muniční sklad, kde byly uloženy mobilizační zásoby! K tomu tisíce automobilů, které jsme vyměnili za Tatry 810 s elektronicky řízenými motory Renault, aby splňovaly normu EURO, které se při elektromagnetickém impulsu zastaví. Uniformovaní úředníci na ministerstvu obrany splnily požadavek aliance NATO, která nařídila koupit 210 kusů BVP západní provenience a to za stejnou cenu, za kterou koupí Indie 464 moderních ruských tanků T-90MS! Tomu se říká lukrativní obchod. Je rozdíl koupit 210 plechovek typu Pandur, anebo 464 nejmodernějších tanků světa! A k tomu uniformovaní úředníci, mnozí jsou absolventi škol ČSLA a válečné školy v Moskvě, si poručili, že se musí vejít do předražených španělských letadel CASA.

6. Lichvářská mafie – výkonný pomocník režimu

Základem současné ekonomiky je úvěrové hospodářství, které zaručuje že po dostatečně dlouhou dobu (zpravidla u hypoték na bydlení) musí mladší a střední generace ,, držet hubu s krok". Jinak přijdou o všechno. Od roku 2008 stouplo zadlužení českých domácností z 875 miliard na současných 1, 7 bilionu, což je ekvivalent státního dluhu. Zatímco před 20 lety z částky, kterou jsme tehdy ročně vydělali, činil dluh 8 procent, podle analýzy EOS KSI v současnosti jde na splátky dluhů průměrně celých 40% příjmů. Chtít zadlužení na celý život po mladých lidech, abych vůbec mohli bydlet ve své zemi, když se doslova neví co bude rok, je zrůdnost. Co takhle obnovit státem podporovaný fond družstevní výstavby bytů nebo bezúročné půjčky pro rodiny? To přeci nejde, pamatujete, co jsem říkal o ,, narušení volného trhu" v části o potravinářských normách…

Novodobé otroctví, kde se všichni musí tvářit ,, úplně nejvíce cool". Jenže ve skutečnosti na tom dobře nejsou. I když třeba nadprůměrně vydělávají, tak jsou na ně takové statusově– ideové nároky na vše, co si ,, musí" koupit, do jakých restaurací chodit, kam a s kým jet na dovolenou. Zní to směšně, ale tyto konzumní faktory závisí na tom jestli je kosmopolitní prostředí přijme, anebo různými způsoby vyštípe z ,,klubu". Pro tuto sociální vrstvu je bydlení ve vlastní zemi nedostupné. Ale to proto, že chtějí bydlet v ,,těch správných" městech, nejlépe Praha nebo Brno, ,,zoufalci" se musí prozatím spokojit s ,,vesnicemi" jako Liberec, Hradec Králové, Plzeň nebo Pardubice. Jinde pro ně nejsou ta ,, správná" pracovní místa. Jenže bydlení v těchto městech si mnohdy nemohou dovolit ani střední manažeři. Jejich životní styl je řízen zvenčí, už nemají fakticky možnost rozhodovat se, jak budou žít, co budou dělat, ale přizpůsobují se tlaku médií, kolegů, nadřízených, korporací, co se od nich očekává. Fakticky jsou poražení, a vše co mají jsou sliby, že jednou budou bohatí úspěšní. ,,Teď nemají nic, ale mají úžasnou perspektivu" hovoří propaganda, zatímco klesá prestiž i hodnota akademických titulů, rostou nároky i rizika, školský systém produkuje pseudoobory. V některých zemích již pochopili nutnost změny zákoníku práce, kdy nově nelze zaměstnance propustit bez udání důvodu, který přezkoumá (na návrh) inspekce práce. Neexistují žádné tříměsíční zkušební lhůty, kdy lze propustit zaměstnance bez udání důvodu. Propuštění z práce představuje závažný krok. Tolik omílaná ,,výpověď z práce za názor" za minulého režimu, byla daleko humánnější, neboť i své největší odpůrce nechal režim dožít někde při práci v kotelně a nezabíjel je mrazem a nemocemi lidově řečeno ,,pod mosty". Navíc, kde bylo adekvátní volné pracovní místo, tam měl podnik povinnost zaměstnance přijmout. Z toho plyne, že existenční ohrožení bezdůvodným propuštěním

z práce je dnes nesrovnatelně větší a přitom ochrana žádná.

Oblíbenou likvidací je vytvoření nějakého dluhu, falešné či neoprávněné pohledávky a záměrné držení dotyčného v nevědomosti skrze justiční zrůdnost, které se říká ,,fikce doručení“. To, že řádně platíte daně a jednáte dle zákona, ještě v této republice neznamená, že nemůžete přijít o všechno. Ukradnou vám doklady. I když ztrátu/krádež občanského průkazu nahlásíte na policii, tak je to k ničemu. Vy musíte dokazovat, že jste to nebyl vy, vaše děti, manželka, apod., kteří před 10 lety spáchali přestupek a prokázali se tímto průkazem. Vražda je promlčitelná, ale neoprávněná exekuce nikoli, ta se jen neustále obnovuje. Tady na váš OP může někdo založit firmu, v lepším případě ,,jen“ potom neplatí sociální a zdravotní pojištění na zaměstnance, v tom horším rovnou založí nějakou kriminální ,,pračku na peníze“. Opět platí presumpce viny – na vás je dokázat, že jste firmu nezaložili! Můžete se s nimi roky soudit s nejistým výsledkem, takže zaplatíte jak původní částku, výpalné 1000% +, tak soudní výlohy, náklady obhájce… Tak či onak, systém z vás peníze dostane. A Rozsudek bude nakonec znít: …zločinče, ty máš tu drzost dovolávat se spravedlnosti?…tak teď si tě podáme…Navždy vinen i s celou rodinou, žádná pokuta, žádné penále není dostatečně velké, abys chudákovi exekutorovi a justiční mafii splatil jejich trápení s tebou!

Zmařené lidské životy, nepoznané dětství v boji o jídlo a přežití, které známe dosud jen z hororových filmů. Co myslíte, že vyroste z dětí, které každý den slyší rodiče hovořit o tom, že cokoli formálního je zlo, že vše musí být ,,na černo“, jinak rodiče přijdou o vše, včetně dětí, které skončí v ,,převýchově“ juvenilní justice a totalitních institucí jako narkomani, bezdomovci nebo asociálové. Nejenže z mnoha z nich vyrostou různí podvodníci, ale velká část bude mít opovržlivý přístup k České státnosti. Toto bezpráví se přeci děje ,,ve jménu republiky“. A tím je to dané.

V principu jsou exekuce jen dalším pokračováním nenažraného finančního trhu. Pravá tvář polistopadového kapitalismu (,,exekuce je státem uměle dosazený ekonomický systém, jenž počítá se zcizováním v prostředí tržní ekonomiky za účelem dosažení cizího zisku řídícího stát“ – citace Jan Bokšay, Ekonomika lidského zdroje) . Exekuce vede k tomu, že je dlužník nucený stáhnout se do šedé zóny, dělat načerno, nedanit své příjmy, skrývat se před státní byrokracií. Jeho schopnost vydělávat, a být tak příjmem pro státní kasu, se minimalizuje. Stát se snaží lidi obklopit hlídacími prostředky, jako například chystaný registr účtů, který bude pro lidi s exekucí a v šedé zóně rozsudkem smrti.

Prioritou musí být, aby se dlužník mohl co nejdříve vrátit do normálního života a podnikání a nikoli, aby živil soukromou exekuční mafii, kdy soukromý exekutor by neměl buď vůbec existovat, anebo mít takový tarif za práci jako ostatní státní zaměstnanci. Současné exekuce již tvoří 25% HDP republiky. V Rusku, Kanadě nebo Německu nemůže exekutor obstavit nebo prodat byt nebo dům, kde má dlužník trvalé bydliště. V těchto zemích se jedná podle toho, co bude maximálně užitečné pro celou společnost. Otázka, jestli věřitel dostane zpět své peníze, je až na druhém místě. Proto ve většině zemí nikdy nezavedli vězení pro dlužníky. Ten, kdo si půjčuje, totiž zpravidla potřebuje tak naléhavě, že od něj nelze očekávat odpovědné rozhodování. To znamená, že žádné „výchovné opatření“ nezabere. Jak rovněž vidíme u nás. Fakticky to znamená, že se musíme zbavit hloupého fundamentalistického hesla „co bylo půjčeno, musí být vráceno“. Rozumný princip zní: „je-li možné, aby půjčka byla vrácena bez toho, že někdo bude uvržen do bídy nebo dojde k jiné nespravedlnosti, pak musí být půjčka vrácena. V opačném případě nechť je vráceno tolik, kolik je možné bez zničení dlužníka.“

Jaký smysl má práce, pokud z ní nemá užitek zaměstnanec, ani obchodníci, ani stát? To je stav, který převládá v České republice. Jedině v České republice je možné provádět exekuci všemi způsoby naráz, čímž nezůstane povinnému z jeho práce vůbec nic. Nejprve je mu stržena částka mimo nezabavitelné minimum a pak mu je z bankovního účtu zabaven zbytek, který mu přijde od zaměstnavatele po srážce. Něco, co nedovede pochopit žádný právník v zahraničí. Soukromý

exekutor v ČR nadělá náklady pouhými administrativními úkony, které stojí jen tři minuty a nula korun. Ovšem účtuje si tisíce. V podstatě jde o vymáhání výpalného, které je však částečně ,,legalizováno“ hned na počátku Exekučním řádem a Občanským soudním řádem, na rozdíl od Ruska, Itálie a USA, kde toto činila v minulosti mafie ilegálně a zisky později zlegalizovala již „normálním“ podnikáním s vymoženými penězi. Exekuce se staly v Česku běžnou součástí, jen v loňském roce se exekutoři dobývali do sedmi set tisíc českých domácností, což je nárůst o 30 procent. ,,Je to nebývalý nárůst, a to ještě nejsou celková čísla. Jedná se pouze o naši statistiku exekutorské komory. Dluhy vymáhají i soudy nebo městské úřady“, potvrdila Deníku mluvčí exekutorské komory Zajícová.

V roce 2003 bylo exekucí něco přes sto tisíc. Minulý rok už pět milionů na skoro milion občanů. Lze hovořit o státem organizované a umožněné lichvě, kde se usídlili právně zdatné společnosti, jenž si utváří vlastní pravidla, která pochopitelně nejsou v zájmu většiny občanů. V exekuci jsou dokonce tisíce dětí. Exekuční řízení navíc podléhá občanskému soudnímu řádu z roku 1963 a exekuční řád (z. č. 120/2001Sb.) připravil statisíce lidí o základní lidská práva, kdy je dlužník pomalu, nemilosrdně a perverzně mordován a vycucáván na kost bez časového omezení, jsou mu odepřeny základní lidská práva, je poškozena jeho lidská důstojnost a z dluhové pasti není úniku až do smrti (která je navíc často uspíšená poškozeným zdravím).

Celkové zotročení dluhem a výběrové likvidace nepohodlných však nestačí. Je potřeba ,,vychovat“ cílovou skupinu pro represe, nejlépe v populaci, která prošla justičním nebo vězeňským systémem. Déle jak 25 let lže Ministerstvo spravedlnosti s vězeňskou službou o svém poslání. Namísto alespoň částečně „sociálně reintegrovaných“ jedinců, celou dobu chrlí zástupy „sociálně dezintegrovaných“ jedinců, kteří postupem času naplňují různá ghetta. Po čtvrt století této „záslužné“ činnosti si tak stát vyrobil cílovou skupinu pro další represi. Ruku v ruce se od této skupiny „obouvají“ různé civilní party, ať již pod praporem takovým, nebo onakým a vděčná média se tohoto chytají a odsuzují všechny (pravičáky, levičáky, cikány, bezdomovce). Toto vyvolává objednávku na více policistů, více bachařů, více zbraní pro represivní složky – tudíž více peněz pro spoustu státních zaměstnanců. A díky tomu se zvýšila kriminální recidiva z 29 % roku 2000 na současných 75%, což znamená o 60 000 víc obětí trestné činnosti ročně.

Lichvářská mafie této situace plně využívá. Když se ocitnete ve vězení, lhostejno zda jste něco spáchali, či zda místní nechvalně proslulá justice ,,nabyla přesvědčení“ a vy jste zapomněli soudci zaplatit výpalné, které občas požadují skrze spřátelené advokáty (viz. Např. Ivan Novák z Chomutova, Berka z Ústí n/L a mnoho dalších), tak vám podivná organizace ,,Generální ředitelství vězeňské služby“ začne tvrdit různé bláboly. Třeba, že se na vězně nevztahuje zákoník práce, zákon o existenčním minimu, hygienické normy nebo anti-diskriminační zákon, ačkoli na jejich aplikaci obdržela mezi lety 2008 – 2018 téměř 100 miliard korun ze státního rozpočtu! Ocitnete se jako „otrok svévole“ soukromých firem, často vlastněných ex-bachaři, či firem, které tyto ex-bachaře zaměstnávají (na základě řádné pracovní smlouvy). Jste zcela „bezprávný“ a pracujete pro tzv. „Středisko hospodářské činnosti VSČR“ – což je opět pojem, jež nezná žádný český zákon! Jednoduše – skrze vyhlášku č. 93/2001 sb., která vědomě obchází mezinárodní zákaz nucených prací – prý pracujete pro „stát“, ačkoliv vaše přidaná hodnota se ocitá na výrobcích jež jsou vlastněny vězeňsko-průmyslovým komplexem soukromých firem. Jelikož si stěží vyděláte v rozmezí od 3-6000,-Kč ač dřete jako vůl, tak na vás VSČR neodvede ani „sociální základ“ důchodového pojištění. (tunel do státního rozpočtu). A tohoto nezákonného stavu si nezachováte nic – natož pracovní návyky. Dluhy z almužny neuhradíte. Zdraví si zničíte. Valná část vězňů je takto likvidována, přesto, že jsou ve vězení za přečiny, za které se takové tresty v zahraničí téměř nedávají (nedbalostní, ,,maření výkonu úředního rozhodnutí“ apod.).

7. Místo práva vláda zločinného syndikátu

Přijetí Listiny základních práv a svobod do Ústavy ČR i ratifikace Úmluvy o ochraně základních práv

a svobod, byly v tomto ohledu jen kosmetické akce zakrývající shnilost našeho vnitrostátního práva. V reálu se více než čtvrt století buduje, soustavně a organizovaně, protiústavní koncept, založený na strukturální deviaci (dysfunkci) právního řádu, českými vládami za součinnosti organizačních složek ČR jako celku. Tyto věci v souhrnu znamenají snahu zcela eliminovat práva jedince, pokud jde o odpovědnost orgánů státu a společnosti, pokud jde o rozhodování o celospolečensky důležitých věcech. Pokrytecké české vlády se přitom zavázaly uvést české právo do souladu s evropskými standardy. Status Úmluvy o ochraně základních práv a svobod a dalších mezinárodních smluv je v právním řádu definován článkem 10 Ústavy, podle něhož ratifikované a vyhlášené mezinárodní smlouvy, jimiž je ČR vázána, jsou bezprostředně závazné a mají přednost před zákonem. Stát na sebe vzal závazek z mezinárodních smluv, což samo o sobě předpokládá, že buď je jeho právní řád již v souladu s nimi, anebo že tento soulad dodatečně zabezpečí adaptací svého vnitrostátního práva. Stát ale v reálu dělá pravý opak:

Česká vláda dne 4. května 2006, ve svém stanovisku, slibovala Radě Evropy a Evropskému soudu pro lidská práva (,,ESLP"), že české orgány budou respektovat standardy ESLP, jakož i konkrétně, že ,,bude možno aplikovat standard z rozsudku ESLP ve věci Apicella vs. Itálie ze dne 29. března 2006". Ten stanovuje, že Úmluva o ochraně základních práv a svobod a protokoly k ní, společně s judikáty ESLP, tvoří nedělitelný celek a vnitrostátní soudy v rámci EU musí být schopné aplikovat evropskou judikaturu přímo a její znalost musí být soudům státem usnadněna. O 4 roky později, dne 19. května 2010 v nálezu sp. Zn. II ÚS 862/10 v bodu 16, Ústavní soud ČR upozornil na ,,Alarmující skutečnost, že obecné soudy neznají (ignorují) judikaturu ESLP, čímž nejenže negují vnitrostátní prostředky nápravy porušení úmluvy… ale též vystavují ČR riziku nastoupení mezinárodněprávní odpovědnosti za porušování závazků plynoucích z úmluvy…". Realita je však daleko horší, neboť nejde jen o obecné soudy, ale i o činnost moci výkonné (např. Ministerstva spravedlnosti ČR – viz. Nález Ústavního soudu ČR sp. Zn. I. ÚS 1531/11 ze dne 5. října 2011, bod 22 ,,Ministerstvo spravedlnosti, resp. Jeho odbor odškodňování, tak i přes opakovaná upozornění ze strany ústavního soudu… evidentně i nadále neguje účel institutu náhrady škody způsobené státem) či dokonce moci zákonodárné a lži vlád, které jsou předkládány Radě Evropy v rámci jednotlivých stanovisek vlád ke stížnostem před ESLP.

Základní prostředek řešení občanských sporů (mimo basebalové pálky a střelce z Uherského brodu) – občanský soudní řád je z roku 1963 a vůbec nezná Evropské standardy. Je podroben pravidlům s ,,horizontálním účinkem práva" a silnému formalismu, přičemž je mimo jiné využíván i k řešení sporů občan – stát – dle zákona č. 82/1998Sb. (O odpovědnosti veřejné moci za škodu způsobenou rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem) , tedy sporům s ,,vertikálním vzestupným konfliktním účinkem práva". Stát využívá svého údajně rovného postavení a je tedy na úrovni vašeho souseda, který vás ruší hlukem: vůbec se nebe v potaz nerovnost postavení mezi státem, coby rušitelem práva a občanem, coby poškozeným. Režim se navíc rozhodl vydělávat na svých obětech. Zákonem č. 296/2017Sb. Bylo zrušeno osvobození od soudních poplatků.

Exemplárním příkladem nástroje na likvidaci nepohodlných je český trestní řád. V trestním řádu (zákon č. 141/1961Sb.) neexistuje kvalitní ochrana presumpce neviny. V trestním řádu dále neexistuje absolutní důkazní povinnost státního zástupce. České trestní řízení není kontradiktorní (tj. o konfrontaci stran) z důvodu existence souhrnného pojmu orgány činné v trestním řízení. Tento pojem zahrnuje jak orgány moci výkonné (policie, státní zastupitelství , tak orgány moci soudní (trestní soudy), což je v rozporu s požadavkem nezávislosti soudní moci a v důsledku toho i s celým principem dělby moci, jež je základem demokratických států. Ustanovení §2 odst.5 trestního řádu nerozlišuje ,,soud" a ,,procesní strany", ale mluví o ,,orgánech činných v trestním řízení". Z toho plyne, že neexistuje žádné ,,řízení před soudem", když soud má ,,povinnost dokazovat". V právním státě je však nepřípustné jakékoli zasahování soudu do povinností procesních stran. V opačném případě soudům nic nebrání a nezakazuje použití ,,nezákonného způsobu prokázání viny" skrze

modifikaci důkazů a jejich selektivní odstraňování, neboť ústavní ochrana presumpce neviny neobsahuje garanci, že vina musí být ,,prokázána zákonným způsobem“ (tak jako Úmluva o ochraně základních práv), ale pouze ,,vyslovení viny pravomocným rozsudkem soudu“. Podle § 89 odst. 2 trestního řádu může za důkaz ,, sloužit vše“. Přeloženo: koho chceme zlikvidovat, tam lze VŠE. A teď mohou předvést své mistrovské chupce a vyčítat, že režim před rokem 1989 porušoval ,, lidská práva“, když využívají ty samé nástroje jako on, ale v daleko větším měřítku a pro horší cíle.

Kam to vede víme, ze špičky ledovce kauz jako ,,Nečesaný“, ,,Kramný“ nebo ,,Vitásková“. Když mají ale státní struktury ,, jít“ po skutečných zločincích a mafii, způsobující mnohamiliardové škody, tak najednou jakoby nevěděli, co mají dělat! Dne 6. června 2019 (ten den bylo shodou okolností odhlasováno Usnesení PSP o tom, že privatizaci provázely excesy a zločiny se stamiliardovými škodami) jsem do Sněmovny donesl Účetní uzávěrku OKD, ze které plyne, že dne 25. července 2003 česká vláda obdržela oficiální výroční závěrku OKD za rok 2002 na základě hodnocení společnosti Ernst & Young. Ta odhadla majetek OKD v hodnotě 47,832 miliard korun. Podle dokumentu z 25. července 2003 podepsaného firmou Ernst & Young (i manažery OKD) tato společnost oceňuje majetek OKD rok před privatizací na 47,832 miliardy. Státní podíl 45,88% pak na 21,9 miliardy. Vláda přitom prodala státní podíl OKD dne 15. září 2004 za ubohých 4,1 miliardy! Ani tehdejší vláda, ale ani Zdeněk Bakala, Viktor Koláček, nebo Petr Otava se nemohou vymlouvat, že kupovali podíl OKD spolu s byty (a dalším příslušenstvím, vč. nemovitostí, v hodnotě dalších 35 miliard) v dobré víře, protože všechny zainteresované osoby musely prokazatelně tyto dokumenty ze zákona znát dopředu, před uskutečněním prodeje, a vědět, že celá privatizace byl plánovaný kolosální podvod. Všichni, kdo pracují na kauze OKD a tvrdili ve svých oficiálních prohlášeních a zprávách, že neexistují materiály prokazující toto zločinné spolčení, lžou.

Policie nám takřka denně hlásí ,,vyšetřování začalo, nemůžeme vám více sdělit“ atd., ale prakticky nikdy žádné konkrétní, pozitivní výsledky, zvláště u velkých kauz, zasahujících do nejvyšších pater a vedoucích k potrestání. Půjde-li to takto dále, tak bude mít policie síly brzy jen na oznámení o začátku a konce vyšetřování se standardním sdělením z předtištěných formulářů „pro nedostatek důkazů odloženo, vina neprokázána“ atd. Neslouží zemi a občanům ale „slouží a chrání“ mocné a jejich mafiánské struktury. Poslat Lovce lebek pro Bakalu do Švýcarska? Raději ne. Pro všechny ostatní platí, že jsou ,, sprostí podezřelý“, musejí dokazovat svoji nevinu v denním moratoriu práce a jako důkaz proti nim může sloužit ,, vše“…

Výsledky režimu v číslech:

– **75 – 90 000 sebevražd na území Česka a Slovenska od roku 1990**

– **90 000 obětí trestných činů ročně navíc**

– **Rozkraden národní majetek v hodnotě 5 bilionů korun vládnoucími zločinci**

– **10 bilionů korun uniklo do zahraničí z práce našich občanů**

– **10 bilionů korun bylo ,, odpuštěno“ nástupnickému státu nacistického Německa, NSR**

– **Úpadek školství z první dvacítky ve světě na 110. místo**

– **Milionový koncentrák s těmi, kdo se nemohou domoci práva**

– **3 – 5 milionů lidí zemře do konce desetiletí na rakovinu nebo selhání imunity**

– **Inteligence nových generací se snížila o 10 – 15 bodů**

Daniel Novák